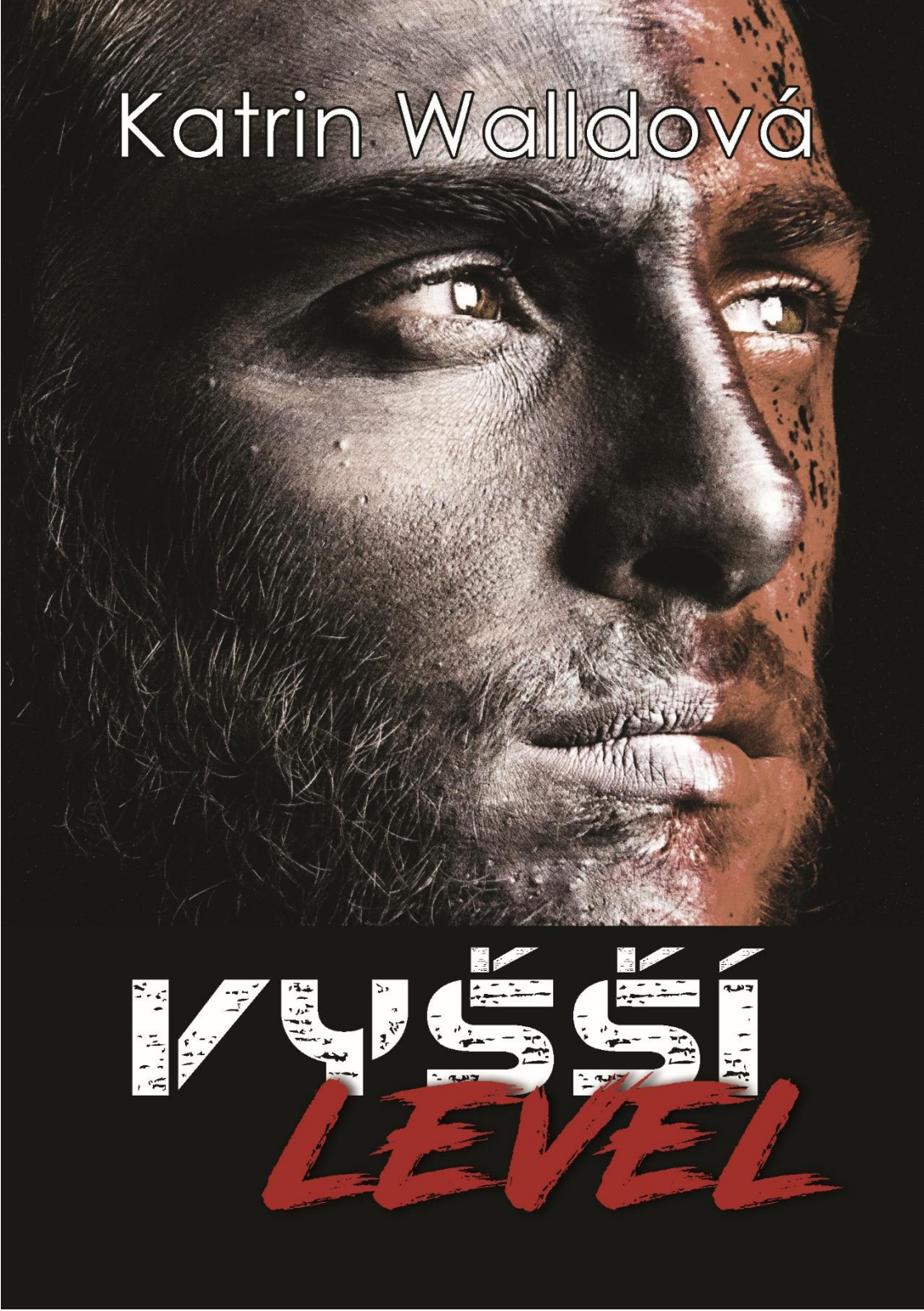

Katrin Walldová

IVYŠŠÍ

LEVEL

Katrin Walldová

Vše, za co jsi šťastný, činíš svatým.

1. KAPITOLA

Pach zatuchliny, deroucí se do nosních dírek a následně do centra smyslového vnímání, donutil muže zatřepat hlavou. Bohužel pozdě zjistil, že je to příliš bolestivé.

Musel mít na hlavě hned několik ran. Cítil tupou bolest na temeni a o něco ostřejší na spánku. Znavená ruka se automaticky zvedla k jedné z nich, k té co byla přístupnější a prsty ji opatrně ohmataly. Na bříškách ulpěla vlhkost ještě nezaschlé krve. Přiměl se otevřít aspoň jedno oko, aby se přesvědčil o své domněnce, že jde o životadárnou tekutinu, a když opravdu zahlédl červenou skvrnu pokrývající jeho špinavé prsty, zase oko pevně zavřel. Rozhodl se, že už ho neotevře. Nikdy. Ani to druhé.

Eli Barlow se snažil vzpomenout. Tomuhle všemu muselo něco předcházet. Někdo ho zbil a pak praštil do hlavy. Jistě. Jak se postupně probíral, začínaly o sobě dávat vědět i jiné bolestivé části těla. Třeba druhá ruka. Zkusil pohnout s předloktím, ale nešlo to. Tak šíleně to zabořelo, že to okamžitě vzdal. Měl asi vykloubené zápěstí. Anebo zlomené. Jediné, co ho mohlo uklidnit, bylo, že dokázal zakmitat prsty, tak snad nebyl porušen žádný nerv.

Další bolest se ozvala na boku a v koleni. Vypadalo to na naraženou kyčel a koleno bylo rozbité, i na něm zela rozšklebená

zakrvácená rána, která na sebe upozorňovala divokým pulsováním. Nemusel se tam ani podívat, aby si to dokázal velmi živě představit.

„Hej ty, vnímáš?“ ozvalo se kousek od jeho levého ucha. V první chvíli se nechtěl pohnout. Napadlo ho, že bude předstírat, že je mrtvý. Bude tady prostě jenom ležet a utápět se ve vlastní lítosti nad osudem, který ho potkal. Jenže, jaký osud ho vlastně potkal? Nevěděl nic, nevzpomínal si, ne úplně. Možná právě proto ho přemohla zvědavost a konečně se donutil oči otevřít.

Jen malý kousek od něj seděl neznámý kluk. Jeho tvář byla umouněná, oblečení otrhané a hnědé vlasy mastné tak, že se na nich dělaly žmolky špíny. A taky nijak vábně nevoněl, no, spíš dost páchl, dalo by se říct. Jeho odér přebil zatuchlinu, kterou Eli po probuzení ucítil jako první.

„Kdo jsi?“ zeptal se ochraptělým hlasem. Sám se nad ním zhrozil. Zněl opravdu příšerně.

„Kurt. A jak říkají tobě?“ zajímal se mladík. Eli si ho znovu prohlédl od hlavy k patě a pak natočil tvář na druhou stranu. Udělal to velice pomalu, bolest hlavy měl naštěstí v paměti stále.

Jak tak putoval očima po úplně neznámém prostředí, které tvořil zaneprázdněný obrovský prostor, podobající se skladišti, přinutil se k novému vzpomínání. Přece si na něco pamatovat musí. Že by ho ochromila ta rána do hlavy? Možná. Zlom nastal v okamžiku, kdy si Eli všiml dalších lidí. Nebyli s Kurtem sami. Všude kolem se povalovali stejně jako on mladí muži. Někteří leželi, jiní napůl seděli a leželi, nikdo z nich se neusmíval. Oblečení všech bylo laděno do šedých odstínů, ale stačilo málo, aby si Eli uvědomil, že dříve měly

jejich oděvy jiné barvy, možná i zářivé. Textilie na jejich tělech byly obalené špínou a prachem, skrz které neměly barvy šanci prosvítat.

O tomhle místě už slyšel. Bylo to doupě, propast na samém okraji společnosti, také se mu říkalo Ospalá věž. Kdo se sem jednou dostal, už odsud nikdy neodešel, ne tak, jak by si přál. Hodně lidí zde zemřelo, ale říkalo se o nich, že usnuli, proto ten název.

Eli nemohl uvěřit svému uvědomění. Vše, co o Ospalé věži věděl, bylo pouze z doslechu. Nikdy těm povídačkám příliš nevěřil, nebral je vážně a hlavně je neřešil. Protože jako nebylo snadné se dostat ven, nebylo ani snadné proniknout dovnitř, pokud si dával člověk dobrý pozor. V jeho životě se někde stala chyba.

„Kde to jsem?“ I přesto se zeptal. Co když teď doopravdy zjistí, že není Ospalá věž jen pohádka, kterou se straší děti?

„Ty nevíš?“ zašeptal Kurt. Dotázaný pomalu zavrtěl hlavou. Znovu zvedl zdravou paži a dotkl se rány na spánku. Stále byla teplá a vlhká. Nechtěl si hrát na tvrdáka, ale ošetření by bodlo.

„Neříká ti nic Ospalá věž?“ špitl Kurt. Eli se kousl do rtu a zamrkal víčky. Ano, snažil se na to dívat s nadhledem, ale jakmile jeho nový kámoš vyslovil ta dvě slova, přejel mu mráz po zádech.

„Jo,“ vydechl. Přemáhal se, aby se mu nezačala třást brada. Není přece žádný posera. Zvládne to. Ať už se sem dostal z jakéhokoliv důvodu, tak to ustojí.

„Bolí to?“ Kurt se ho dotkl opatrně na zápěstí. Eli sykl a zatnul zuby.

„Jenom trochu,“ zavrčel. Už aby se mu vrátil jeho normální hlas, i díky tomu skřehotání si připadal zranitelnější.

„Mně zlomili nohu a popálili mi záda horkým olejem, ale už je to dobré, naštěstí si na ně nevidím, asi bych to nesl mnohem hůř,“ pokrčil Kurt rameny. Poté se k Elimu otočil zády a vykasal si tričko. „Co? Jak to vypadá?“ zajímal se.

Elimu se zvedl žaludek. Nic tak odporného ještě v životě neviděl. Kůže na Kurtových zádech byla vrásčitá, scvrklá a zarudlá. Na páteři mu téměř vystupovaly obratle, jak se kolem nich pokožka škvařila. Několikrát nasucho polkl, protože měl pocit, že obsah jeho žaludku půjde prostě ven.

„Je to docela dobrý,“ zalhal a stáhl mladíkovi lem trička k pasu. „Ale taky to musí bolet,“ zkonstatoval.

„Spíš to dost táhne, nejde na tom spát, ale jsou chvíle, kdy to vůbec nevnímám,“ mávl Kurt rukou. Samozřejmě, přece neukáže člověku, kterého nezná slabost. Anebo je jen obrovský optimista, pomyslel si Eli.

Novopečený obyvatel Ospalé věže si začal připadat nepatřičně, jak ležel na zemi a Kurt nad ním seděl. Zapřel se tedy o zdravou dlaň a pokusil se zvednout alespoň na loket.

„Neměl by ses namáhat. Budeš mít spoustu času na odpočinek,“ vysvětlil mu mladík.

„Mám žízeň,“ zachrčel Eli. Až se napije, jeho hlas bude určitě lepší.

„To my všichni. Ještě jsi mi neřekl tvé jméno,“ pobízel ho Kurt. Eli na něj koukal jak na zjevení. Co myslel tím – *to my všichni*?

Dřív, než se stačil zeptat, Kurt pohlédl někam za něj. Přes ukrutnou bolest Eli udělal to samé, aby zjistil, co druhého muže zaujalo. Pak za sebou ucítil pohyb a následně se před ním objevily nohy v otrhaných tmavě šedých kalhotách, které se kulhavě rozběhly někam dopředu. Eli nechápal, co se to děje, ale všiml si, že je kolem něj najednou nějak víc hluku. Chtěl to všechno s Kurtem probrat popořadě, zeptat se na ostatní lidi v Ospalé věži, na podmínky, na to, jak se sem mohl dostat, ale došlo mu, že bude muset počkat.

Většina mužů, kteří předtím seděli či leželi, se rozběhla za Kurtem. Na konci skladu se během několika vteřin utvořil dav otrhaných, páchnoucích lidí, kteří se překřikovali jeden přes druhého, strkali do sebe a dokonce Eli viděl, jak jeden hodně vysoký kluk dal druhému, o hlavu menšímu facku, až dotýčný upadl na zem. Celá ta šílená podívaná trvala sotva pár minut. Anebo ji Eli tak vnímal. Přestal se na ni soustředit v okamžiku, kdy se z davu vylouppl Kurt s nějakým balíčkem v náruči, se kterým se rozběhl zpátky. Eli se mezitím donutil zvednout do sedu. Jakmile stál Kurt nad ním, vysypal mu obsah svých rukou do klína. Eli pohlédl nechápavě vzhůru.

„Co to je?“

„Denní přiděl,“ řekl Kurt jakoby nic. Eli koukl zpět a pak se začal věcmi prohrabovat.

„Je tam i nějaká dezinfekce. Nikdo ji dneska asi nepotřeboval, tak bylo snadné ji ukořistit. Tady!“ Kurt se shýbl, aby ukázal prstem na nenápadnou bílou lahvičku. Eli ji vzal mezi prsty a přečetl si rychle etiketu. *Peroxid vodíku*.

„Nevezmou mě na ošetřovnu?“ Podíval se na druhého muže zděšeně. Kurt přivřel oči a kousl se do koutku rtu. Skoro to vypadalo, jako kdyby chtěl zabránit úsměvu.

„Na ošetřovnu?“ zopakoval.

Eli si olízl ret a sklonil hlavu. Oči se pokusily na tu krátkou trapnou chvíli zaměřit na něco jiného, co mu Kurt hodil do klína.

„Jo, no... myslel jsem si...“

„Dej mi to!“ Mladík mu lahvičku vytrhl a posadil se vedle. Pak se natáhl po Eliho tričku a uchopil ho za natržený lem. Několika prudkými pohyby urval kus látky, odšrouboval víčko dezinfekce a nalil trochu na provizorní gázu.

„Bude to dost štípat, tak zatni zuby,“ doporučil Elimu. Druhý muž se po něm s hrůzou podíval, ale to už Kurtova ruka směřovala k jeho spánku.

Zprvu vyjekl, pak se zakousl do jazyka a nakonec dal zavděk vlastní ruce, přesněji palci. Co bylo tohle sakra za místo, že mu musel ránu ošetřovat kluk bez patřičného vzdělání? Anebo se spletl a Kurt v Ospalé věži působil i jako lékař?

Bolest začala otupovat až po nějaké minutě. Tenhle nekonečný čas Eli strávil se zavřenýma očima, zahryznutý do kůže a s ukrutnou touhou zjistit, co se stalo s jeho životem, který byl ještě donedávna úplně v pořádku. Nekonfliktní a nikoho neobtěžující.

Jakmile Kurt přestal s ošetřováním, Eli mu věnoval ublížený pohled.

„Ještě mám jednu vzadu,“ zahydroval. Kurt se pousmál a přesedl si dozadu. Druhá rána naštěstí nebyla tak velká, ale bolelo to úplně stejně, když ji dezinfikoval. Opět mu chtěl Eli vytrhat všechny vlasy.

Jako poslední mu bylo ošetřeno odřené koleno, pak Kurt dezinfekci odložil a prohrabal se v dalších věcech, jež se mu podařilo získat.

„Tady je voda a tady mléko. A taky nějaké suchary,“ jmenoval položky. Eli se vrhl po malé láhvi s vodou. Byla to jenom čtvrt litrovka, ale i tak si užíval každý doušek.

„Měl by sis nechat i na později. Další dostaneš nejdřív zítra v tuhle dobu,“ upozornil ho Kurt. Eli přestal ihned pít a pomalu zašrouboval víčko. V láhvi zbyla ještě půlka. Raději si vzal krabičku s mlékem a posilnil se jím. Většinu sucharů snědl na posezení. Ještě nikdy necítil takový hlad.

„Kurte, potřebuju vysvětlit, co se to tu děje. Jak jsem sem dostal a...“ Eli zvedl ruku s vodou před sebe. „Proč si mám šetřit vodu? Slyšel jsem o Ospalé věži nějaké věci, ale...“

„Určitě jsi neslyšel to nejdůležitější,“ přerušil ho muž. „V první řadě jsou to jenom dohady, protože se odsud ještě nikdy nikdo nedostal. Jak by tomu teda člověk tam venku mohl věřit? Jak by si mohl udělat pořádný obrázek o tom, co je Ospalá věž vlastně za místo?“

„Přesně to bych se rád dozvěděl,“ vyhrkl Eli netrpělivě. Už ho to přestávalo bavit, tohle tajnůstkářství. Proč mu prostě Kurt nemohl všechno říct?

Druhý muž se ohlédl za sebe a ještě víc se k Elimu naklonil. Odér špíny a potu, který ho doprovázel, zvedl Elimu žaludek. Musel začít dýchat ústy.

„Řeknu ti základní pravidla a taky informace, nic navíc. Nemají rádi, když se moc vybavujeme...“

„Kdo?“

„Prostě poslouchej,“ zavrčel Kurt našťavaně. Eli zmlkl. Dobře, už ho nebude přerušovat.

„Někdy v tuhle dobu nám nosí zásoby jídla a pití. Je toho málo a ne vždycky na všechny vyjde. A kdo je silnější, ten bere slabším, tak to tu prostě chodí. Ošetřovnu tu nenajdeš. Pokud utrpíš nějaké zranění, můžeš se akorát modlit, aby se zahojilo samo, a aby se ti podařilo jako mně, získat dezinfekci. Nic jiného na to nedávají. Každý večer si vyberou několik lidí a odvedou je. Někdo se vrátí, někdo ne, ale ten, komu se to podaří, je většinou polomrtvý a má obrovské štěstí, když se z toho dostane.“ Kurt se zhluboka nadechl, aby mohl pokračovat. Anebo ještě víc vyděsit Eliho dramatickou pauzou. „Na nějakou umývárnu taky zapomeň. Dokud se nedostaneš do vyššího levelu, jakože takovou výsadu má tak jeden ze stovky, nepoznáš, co je to teplá voda a mýdlo. Rozhodně není terno, být tady, ale nechci ti mazat med kolem pusy,“ pokrčil Kurt rameny. Eli na něj po celou dobu jeho povídání nepřestal zírat.

Když se konečně vzpamatoval, vypadlo z něj jediné.

„Do vyššího levelu?“ To ostatní musel vzít, jak to je, i když mu z toho vstávaly chlupy na těle. Znamenalo to totiž, že mu možná

zápěstí špatně sroste, protože se na něj nepodívá doktor a sám nemá šanci si ho něčím zafixovat. Také to znamenalo, že za pár dní bude páchnout úplně stejně jako Kurt a za několik týdnů si bude muset nechat zajít chuť na kysličník, aby si mohl odbarvit vlasy. Sice teď jeden měl, ale při absenci vody a šamponu riskoval, že mu vlasy v tom lepším případě zezelenají.

„O tom ti povím později,“ řekl Kurt a přivlastnil si svůj příděl vody, mléka a sucharů. Eli jej nechal chvíli jíst, než znovu promluvil.

„Jsi oholený.“

„Pokud je ti jedno, že můžeš něco chytit, tak se to dá snadno zařídit. Jeden nebo dva strojky tu kolují,“ vysvětlil Kurt. Eli si představil, jak po bradě a krku jezdí zezloun, několik let starou žiletkou a otrásl se. Jenže nesnášel ani vousy, maximálně strpěl na obličejích strniště.

„Tobě to jedno koukám je,“ zkonstatoval. Kurt přestal chroupat suchar a zvedl jeden koutek.

„Myslím, že každý, co je tady, jednou dospěje ke stejnému pohledu na věc.“

Elimu vzala Kurtova poslední slova dech. Ospalá věž, o které doposud nestrádal jen mizivé informace, měla strašit děti, ale ta skutečná by vydělala k smrti i dospělého. Tohle místo přece nebylo k žití. Jak to tu mohli všichni vydržet? Jak to vydrží on? Ne, jeho se to určitě netýká, tohle musí být jenom nějaký hodně špatný sen. Brzy se probudí ve své posteli doma a opravdu nahlas si oddechne.

„Kde tě přepadli?“ ozvalo se u jeho hlavy.

„Co?“

„Ptám se, kde tě přepadli. Mě na nádraží. Jel jsem domů ze školy. Jo a pořád jsi mi neřekl to jméno,“ vzpomněl si Kurt.

„Eli.“

„No fajn, Eli, já jsem Kurt, těší mě!“ Podal mu mladík ruku. Eli ji svou zdravou stiskl a přiškrceně se usmál. Jakmile ji Kurt propustil, trochu nevěřícně se na ni podíval. Normálně by si ji asi otřel nenápadně o tričko nebo kalhoty, ale byl natolik konsternovaný Kurtovým přiznáním, že mu všechno ostatní v tu ránu připadalo malicherné.

„Sebrali tě na nádraží?“

„Jo. Jel jsem z údolí z večerní školy,“ vysvětlil mu Kurt.

„Myslíš Hidden Valley? Tam jsem taky chodil... chvíli,“ vzpomínal.

Bylo to už pár let, co zmíněnou školu pro lidi z nižší vrstvy navštěvoval. Paradoxně se nacházela v oblasti, kde kdysi žilo spoustu filmových hvězd.

„Jo. Je to jedna z mála možností a nemají drahou výuku,“ řekl druhý muž zadumaně.

„Souhlasím,“ přikývl Eli.

Oba muži se zamysleli nad svým nejvyšším dosaženým vzděláním, než se Eli na Kurta opět podíval, aby mu položil další otázku.

„Tys něco provedl? Protože já nevím o ničem. Žil jsem si spokojeně se sestrou a mámou v Pasadeně. Byli jsme zrovna na

promítání filmu. Jednou za týden se tam u nás promítá. Všichni se sejdou v bývalém kulturním centru, aby to viděli. Znáš se s promítačem, říkal mi, že má zásobu filmů tak do konce příštího roku...”

„Hm, to moc není, co?“ povzdychl si Kurt. „Co se dělo pak? Musel ses asi bránit, že tě zbili,“ hádal.

„Já fakt nevím. Šli jsme po filmu ještě na panáka do baru v naší ulici. Víš, že jsem si odskočil na záchod a pak...” Následoval kratičkový záblesk, ve kterém Eli spatřil rvačku a také se v něm mihlo zlato jeho vlasů. To bylo ale všechno, co si dokázal vybavit.

„Museli si tě vytipovat už v tom kině. Nedivil bych se. Chodí po takových akcích a hledají vhodné adepty,“ oznámil mu Kurt.

„Dál už nevím, co se dělo,“ sklonil Eli hlavu. „Mám prostě totální okno.“

„Občas dávají lidem něčeho čichnout, po čem se dostanou do bezvědomí. Počítám, že to způsobilo tohle,“ napadlo Kurta. „Já si bohužel pamatuju na všechno. Sledovali mě od školy, ale do poslední chvíle jsem si toho prostě nevšímal. Pak to šlo ráz na ráz. Rána do hlavy, křupnutí v noze za to, že jsem si ji dovolil vykopnout, a jeden z těch chlapů si mě přehodil přes rameno. Bylo to pozdě večer, nikdo další na zastávce nestál.“

„A kdo jsou ti chlapi?“ zamračil se Eli. Pořád mluvili o nějakých záhadných chlapcích. Kurt přece musel něco vědět.

„Myslíme si, že pracují pro někoho nahoře, ale moc to tu neřešíme. Bylo by hodně špatné, kdyby nás někdo slyšel,“ mrkl na Eliho. Blondýn se nadechl k další otázce, měl jich v zásobě minimálně ještě

milion, ale v hale se opět zvýšil nepatrně hluk, což ho zaujalo. Otočil se směrem, kam předtím všichni utíkali pro jídlo a vodu, Kurt do něj ovšem drbnul loktem a tiše zasyčel.

„Snaž se být nenápadný, musíš se nejdřív uzdravit. Aspoň pár dní se pokus být neviditelný,“ radil mu.

„O čem to mluvíš?“ nechápal Eli. Stačilo ovšem pár vteřin, aby dostal víceméně uspokojující odpověď.

Poznal toho kluka okamžitě. Byl to ten samý, co schytil od o hlavu vyššího facku, když se cpal davem pro příděl. Nějací dva muži, každý o váze tak dvě stě liber a výšce minimálně šest stop onoho mladíka obklíčili a chytili za ruce. Kluk se začal vzpouzet a prosit, ať ho pustí. Nebyla na to ani trochu hezká podívaná, zvláště když se mu z očí začaly řinout slzy jako hrachy. Důležité také bylo, že Elimu ti dva někoho připomínali a nebylo to tak dlouho, co je viděl.

„Jeden z nich vypadá jako chlap z toho záblesku, co jsem před chvílí měl,“ vyhrkl.

„Pak to bude asi tvůj lovec, tedy ten, co loví lidi pro Ospalou věž,“ přikývl Kurt. Eli zachmuřil obočí, protože si to potřeboval nějak přebrat. Chlapcův křik nabíral na hlasitosti.

„Co s ním chtějí udělat?“ Zhrozil se, když jedna z goril zkroutila podvyživenému chudákovi ruku za záda. Eli měl pocit, že mu ji musel vykloubit.

„Půjde do arény,“ odvětil Kurt stroze.

Eli si všiml, že se tím směrem Kurt vůbec nedívá.

„Do arény? Mohl bys být trochu sdílnější? O co tu sakra jde?“ okřikl ho Eli tiše. Pro jistotu se ještě rozhlédl kolem sebe, jestli neupoutal moc pozornosti.

„Bude bojovat...“ povzdychl si druhý muž. „O svůj život a taky o to, abychom zítra dostali najíst,“ vysvětlil Elimu smutně. Blondýn se po mužích se zajatcem znovu ohlédl. Pochopil hned, proč je Kurt sklíčený. Bylo na první pohled jasné, že tenhle drobek nepřežije ani jednu ránu.

2. KAPITOLA

Eli odvrátil hlavu od nešťastného obrázku. Nelíbilo se mu, jak mladíka vláčí za sebou a jak křičí a prosí, aby ho pustili. Nejednou byl svědkem rvačky, kde slabší vždycky prohrál, ale to šlo svým způsobem o pouliční zábavu. Nezávisely na tom další životy a zvlášť ne ten jeho.

„Jak bude bojovat?“ špitl, aby ho nikdo další kromě Kurta neslyšel. Druhý muž k němu zvedl zarmoucený pohled.

„Protože jsme včera vyhráli, nemá možnost, vybrat zbraně.“

„Jak vyhráli?“ nechápal Eli.

„Dostal jsi vodu, suchary a mléko, to je výhra. Včera bojoval tamten kluk...“ Ukázal Kurt na o něco mladšího chlapce, než byl Eli, jenž se povaloval v opačném rohu haly na otrhané matraci. Už jen to, že mohl ležet na měkkém, svědčilo o tom, že momentálně v této komunitě znamená víc, než všichni ostatní dohromady. Ale jak Eli správně tušil, bude to platit pouze do chvíle, než zvítězí někdo další.

„Takže zítra jsme o hladu,“ zkonstatoval Eli nevrle.

„Pochopil jsi to správně,“ přikývl Kurt. Eli se odvážil otočit hlavu na ty tři. Hala byla vybavena pouze jedním vchodem, kterým právě odcházeli. Tedy přesněji řečeno, dozorcí šli a chlapec mezi nimi vlál jako praporek.

„Dají mu půl hodiny na přípravu, pak nás pustí do arény taky, abychom to viděli. Nikdy dopředu nevíš, koho dostaneš za soupeře, ale lidi se tam bijí jako o život, protože jinak jejich jeskyně nedostane další den nic k jídlu...“

„Jeskyně?“ otočil Eli na Kurta svou zvědavou tvář. Muž se zatvářil vědoucně.

„Je toho hodně, co ti ještě musím říct. Třeba tohle místo. Říká se tomu sice všeobecně Ospalá věž, ale právě ta se skládá z dalších takových prostor, jako je tenhle a ty se mezi zdejšími lidmi nazývají jeskyně. Mimoto jsou kluci a holky zvlášť. Takže pokud se ti nějaká v aréně zalíbí, rovnou si nech zajít chuť. Stačí sebemenší náznak náklonnosti a je s tebou i s ní amen!“

Tak v tomhle případě byl Eli zcela klidný. Ženy ho totiž v romantické oblasti vůbec nezajímaly. Ale rozhodl se, že si nedůležitou informaci prozatím nechá pro sebe.

„OK, ženské jsou tabu, co dál? Jak bych se k nějaké vůbec mohl dostat, když jsme zavření tady?“ nechápal tu divnou logiku. Kurt zakroutil hlavou.

„Říkal jsem ti přece o vyšším levelu, nebo ne?“

„Jasně,“ přitakal Eli. Na to, kolik od Kurta už dostal informací, a že v nich měl pořádný guláš, si tuhle pamatoval až překvapivě dobře.

„Jinak řečeno vyšší level je zaručená Mistrova přízeň. Konec zápasení, teplá voda, pořádné jídlo každý den...“

„Mistrova přízeň?“ zhrozil se Eli. O nějakém Mistrovi ještě nepadlo ani slovo.

„Víš, co je to harém?“ zkusil to Kurt Elimu víc přiblížit. Blondýn svraštil obočí.

„Říkali nám o nich jednou ve škole. Prý existovaly nejvíce v Osmanské říši,“ vzpomínal.

„Přesně,“ zašeptal Kurt divoce. Očividně ho vzrušovalo o tom mluvit. „V sultánských harémech žily stovky žen, které sloužily svému vladaři jako společnice. Vyšší level je něco podobného, jen s tím rozdílem, že Mistr si potrpí na obě pohlaví. Pokud se tam dostaneš, budeš se mít celkem fajn, ale nesmíš se spustit s žádnou holkou, protože vás oba zabijou. Někteří lidé jsou ale radši, když si jich Mistr nevšímne.“

„Proč?“ nechápal Eli. Kurt nespokojeně mlaskl.

„Copak tobě to pořád nedochází? Možná se máš dobře, co se životních potřeb týče, ale jinak je z tebe otrok. Mistr si vybírá ty hezčí z nás, a to aby byl člověk z kamene, aby pak odolal. A to nejlepší na konec, musíš se především podřizovat Mistrovi. Kdykoliv se mu zamane, budeš mu dělat společnost třeba celou noc, a teď nemluvím o povídání si. Říká se o něm, že jsou jeho chutě neukojitelné. Někdy si bere do postele i dva otroky a dělá s nimi takové zvrhlosti, co si my dva ani neumíme představit. Jednou jsem si všiml, jak se při bojích v aréně usmívá, tak ti snad musí dojít, co je to za maniaka!“ rozohnil se Kurt.

„Co je ten Mistr vůbec zač?“ Eli se snažil nepodléhat strachu, jenž měl Kurtova slova navodit.

„Šéf Ospalé věže, to je zač. Jmenuje se Dorian Crane, a pokud ho nechceš naštvat, tak se na něj moc nedívej, nebo budeš v aréně zítra

ty a s tvým chatrným zdravím bys to taky nemusel přežít,“ shlédli si ho Kurt od hlavy k patě.

„Možná bys měl zůstat tady, nenutí nás, abychom se na to dívali. Akorát většina si to nenechá ujít, přirozeně,“ posteskl si Kurt.

Eli zavrtěl hlavou. Nechtěl se okrást o příležitost, poznat šéfa Ospalé věže. Nejspíš šlo o odporného slizkého chlapa, který si potřeboval dodávat sebevědomí svou mocí. Co ale Elimu v hlavě šrotovalo nejvíce, byla myšlenka na útěk. Kdyby se dostal do vyššího levelu, určitě by měl větší šance se odsud dostat. Jak totiž poznával tohle místo, i díky Kurtovi a několika předešlým událostem, o to více si uvědomoval, do jak neřešitelné situace se dostal. Kurt byl možná smířený se svým osudem, že musí trčet na takovém místě, ale Eli věděl, že na to nikdy úplně nepřistoupí. A že bude bojovat do poslední chvíle, aby získal zpátky svobodu.

Kurt mu ve zbývajících půl hodince vyličil, s čím se v aréně bojuje. Šlo především o zbraně, které znal Eli z ulice. Nože, sekery, kovové tyče; bojovalo se na život a na smrt, to byla podmínka, bez jejíhož nedodržení žádný zápas neskončil. Pokud spolu někdy bojovali stejně silní jedinci, čekalo se, až jeden z nich padne vyčerpáním, a to trvalo kolikrát i pár hodin, jak Kurt Elimu barvitě vysvětloval.

Blondýnovi z toho bylo úzko, modlil se, aby se do arény nikdy nedostal. Jenže na druhou stranu, právě v ní by měl šanci upoutat pozornost samotného Mistra a tím pádem začít pracovat na svém postupu výš.

Dokonce ho v jednu chvíli napadlo, že by se Kurtovi mohl se svým plánem svěřit, připadal mu důvěryhodný, ale nakonec si to rozmyslel.

Nejprve bylo nutné Mistra vidět, aby věděl, do čeho chce vůbec jít. Podle všeho ani vyšší level neznamenal právě terno.

V okamžiku, kdy měli být další vězni vpuštěni do arény, se otevřely dveře a odněkud zazněl gong. Eli sebral zbytky svých fyzických sil a začal se škrábat na nohy.

„Co to děláš?“ zhrozil se Kurt.

„Jdu taky!“ prohlásil Eli odhodlaně.

„Ty ses musel úplně zbláznit. Zůstaneš tady a budeš odpočívat!

Chceš, aby si tě vybrali jako další oběť?“

„Budu se držet v ústraní, nikdo si mě nevšimne,“ ohradil se Eli ostře. Nemohl tady ležet jako lazar a nevidět, co se na tomhle šíleném místě děje za zvěrstva. Potřeboval to zkrátka pochopit.

Bez cizí pomoci se pomalu zvedl a pokusil se narovnat. Hlava bolela jako střep, v zápěstí mu cukalo a koleno nejspíš začalo znovu krvácet, ale snažil se to nevnímat. Chvilí to vydrží, stejně to s jejich zápasníkem nemohlo trvat dlouho.

Kurt ještě chvíli protestoval, než vzal s nesouhlasným mlasknutím Eliho kolem pasu a podepřel ho. Několik metrů se spolu belhali, pak Eli ucítil, jak se mu trochu vrátila síla, tak od sebe druhého muže jemně odstrčil.

„Už to zvládnou sám, hlavně si o mě nedělej starosti,“ zabručel. U východu se mezitím utvořil podobný dav jako předtím u výdeje vody a jídla. Eli toho využil.

„Proč kulháš? To je kvůli té zlomené noze, když tě zadrželi?“ Ohlédl se po spoluvězni zvědavě. Kurt sklonil hlavu.

„Částečně i pozůstatky z arény,“ přiznal neochotně, jako kdyby se za svůj handicap styděl. Eli si zároveň vzpomněl i na jeho popálená záda, ovšem informace o tom, že Kurt též bojoval, ho mírně řečeno šokovala.

„Byl jsi v aréně?“

„Jo,“ přikývl Kurt. „Spálená záda mám odsud, asi už ti muselo dojít, že mi to neudělali při zadržení,“ povzdychl si. Po pravdě, Eli měl právě v hlavě dost nových myšlenek a poznatků, takže na Kurtovu odpornou, popáleninami zjizvenou páteř téměř zapomněl.

„Ale říkal jsi, že...“

„Jo, já vím, nechtěl jsem o tom mluvit. Nerad o aréně mluvím, pokud jde o mě,“ připustil druhý muž. „Měl jsem to s chlupem, málem jsem nepřežil, nevzpomínám na to rád, abych byl upřímný,“ pokrčil rameny.

„To se dá pochopit.“ Zadíval se na něj Eli soucitně. Nedokázal si ani v nejmenším představit, jaká muka musel Kurt zažít. Jestli se léčil svépomocí v téhle hnusné, špinavé díře, tak byl zázrak, že to přežil.

Nějakou chvíli mlčeli, zatímco pomalu postupovali směrem ke dveřím. Dav se tenčil a z prostoru za ním se ozýval křik vřavy lidí. Eli mezitím přemýšlel nad Kurtovými slovy. Mezi zbraněmi v aréně tedy musel být i horký olej a další nechutnosti, které dokážou člověka poznamenat na doživotí. Chtěl se na to Kurta zeptat, ale došlo mu, že by mu tím akorát způsobil další trauma.

„Jak dlouho tu vlastně jsi?“ Zkusil spíš neutrální otázku.

„Sám nevím, tři čtvrtě roku? Možná rok?“ odvětil druhý muž ledabyle. „Ze začátku jsem si dělal čárky do prachu, ale asi po týdnů jsem to vzdal. Nikdo to tu neřeší, každý je rád, když přežije do dalšího dne. Anebo když umře,“ dodal smutně. Elimu se sevřelo hrdlo. Čekal, že Kurt řekne něco takového, vždyť, na tomhle místě se přece nedalo žít. Stále setrval ve lživém preludu, že odsud brzy odejde, že se v jeho případě stal omyl, jenže jak se koukal kolem sebe a také poslouchal Kurta, který žil předtím stejně spořádaným životem jako on, bylo mu pořádně těžko. Po zbytek cesty už raději mlčel, protože měl strach, co hrozného by se ještě dozvěděl.

Vězení, ve kterém se nacházeli, bylo mnohem rozlehlejší, než jak si Eli původně představoval. Za dveřmi jejich jeskyně je přivítala rozlehlá hala, z níž vedlo široké schodiště do dalšího patra. Kurt mu v jednu chvíli zašeptal do ucha, že budova má podle jeho odhadu minimálně deset pater. Aréna byla hned v tom dalším. Vyšší level, nebo také Mistrův harém, sídlil v předposledním patře, tedy přímo pod soukromými Mistrovými pokoji, kam si vodil své vyvolené otroky, když na ně dostal chuť.

V hale se shromáždily na tři stovky vězňů, což Eliho vyděsilo. Když mu Kurt říkal, že jsou v Ospalé díře i jiné jeskyně, představoval si tak dvě, možná tři, prostě tu jejich a pak další se ženami. Pokud byl ve všech jeskyních přibližně stejný počet lidí, pak jich v Ospalé věži existovalo minimálně osm. A to znamenalo, že jejich jeskyně nemusí dostat zásoby i několik týdnů, než zase někdo v aréně vyhraje. Při té

myšlence mu zatrnulo v zátylku. Pomalu se smířoval s tím, že dnešní zápas nemohou vyhrát, ale co když zítra vyberou stejné tintítko? Třeba jeho? Nebo Kurta? Ne, že by si nevěřil, uměl se prát, ale schopný pro boj bude nejdříve za týden.

„Ještě se můžeš vrátit, než zavrou dveře. Pak už se do jeskyně do konce zápasu nikdo nedostane,“ pobízel ho Kurt, jako kdyby mu četl myšlenky.

Eli se ohlédl zpátky a zavrtěl razantně hlavou. Nedá najevo slabost, ani před Kurtem.

„To je v pohodě. Chci vidět, jak to tu chodí. Dřív nebo později bych tam stejně šel.“

„Jak myslíš,“ povzdychl si Kurt.

Dav se dal znovu do pohybu. Na ukázněnost dohlíželo asi dvacet strážných, ne všichni ale měli dvě stě liber a šest stop, jako ti, co odvedli dnešního zápasníka. Eli si dával pozor na jakýkoliv sebemenší detail. Pořádně si každého dozorce prohlédl, aby si zafixoval jeho tvář. Samozřejmě se dali poznat i podle oblečení, jež bylo čisté a upravené a většinou v černé barvě, ale co mohl vědět, jestli do jeskyně neposílá sám Mistr své muže na výzvědy? Nebyli tam přece pořád a navíc si nevšiml žádných kamer, které by je mohly sledovat. Infiltrace v přestrojení byla nejúčinnější. Viděl o tom už pár filmů v jejich kině.

Také by ho zajímalo, jakým způsobem si Mistr své nohsledy vybírá. Zahlédl mezi nimi totiž i jednoho kluka, který byl postavou typově jako on, tedy nějakých pět a půl stopy a možná by ho i přepral, kdyby byl fit. Co když si je Mistr hledal v řadách svých vězňů?

„Co jsou zač ti chlapi v černém?“ Eli se naklonil blíž ke Kurtovi.

„Dozorci,“ odvětil druhý muž šeptem.

„To vím, ale jak se dostali k této práci?“ upřesnil Eli. Kurt se po něm podezíravě ohlédl.

„Vím o tom, že jeden z kluků byl kdysi ve vyšším levelu,“ řekl pomalu.

„Vážně?“ Eli se podrbal zdravou rukou na bradě.

„Na co myslíš?“ zhrozil se Kurt. „Neděláš si doufám naděje, že se tam někdy dostaneš? Jsi možná hezký, to jo, ale...“

„Co ale?“ Přivřel blondýn oči. Kurt si ho shlédli od hlavy k patě. Najednou jako kdyby nevěděl, co říct.

„Já nevím. Jsi tu sotva pár hodin, tak se na tyhle úvahy vykašli, jo? Myslíš, že tu před tebou nebyli tací, co se chtěli dostat výš a při tom plánovali svůj útěk, nebo dokonce pomstu? A chceš vědět, jak skončili?“

„Neplánuju útěk!“ Zamračil se Eli. Copak byl tak průhledný?

„Mně nemusíš nic nalhávat, nejsi první, ani poslední. Bereš to všechno moc s klidem, protože se ti honí hlavou, jak se odsud dostat. A já ti říkám, aby ses na to vykašlal. Smiř se s tím, že jsi tady, nemáš nejmenší šanci.“ Kurt se otočil k Elimu bokem, čímž mu dal jasně najevo, že se na tohle téma dál nehodlá bavit.

Elimu se nelíbilo, že ho muž prokoukl, musí být opatrnější a začít si všechno zjišťovat sám.

Zatímco přemýšlel o svých možnostech, dav ho donesl ke vstupu do arény. Šlo o velké dvoukřídle dveře, které z obou stran hlídali další strážci. Zatím jich Eli napočítal třicet, ale nedělal si naděje, že jich

v budově není minimálně dvakrát tolik. A co víc, všichni tihle muži měli obušky, proti kterým jít s holýma rukama, bylo hotové bláznovství.

Eli všechno zhodnotil krátkými nenápadnými pohledy a pak už se nechal unášet do útrob arény.

Jakmile byl společně s ostatními muži ze své jeskyně dostrkán k jednomu z kaskádovitých hledišť, mohl se konečně pořádně rozhlédnout. Kurt mu uvolnil místo vedle sebe zhruba ve středu hlediště.

Aréna byla obrovská hala kruhovitého tvaru, v jejímž středu se nacházela bytelná kovová klec, do které by se vešlo stádo slonů. Všechny ochozy byly plné řvoucích lidí. Eli si všiml, že ve vedlejších se skanduje o něco více. Usoudil, že z této jeskyně pochází druhý soupeř. Přesněji soupeřka, v hledišti totiž hlaholily samé ženy. Co ho ale zajímalo, bylo hlediště, kde měl mít své místo Mistr. Napadlo ho, že by se mohl zeptat Kurta, muž však odpověděl dřív, než svou otázku položil.

„Jestli hledáš toho, kdo tady tomu velí, pak bude sedět támhle. Přichází jako poslední, tedy hned předtím, než vězně vpustí do klece.“ Kurt ukázal nenápadně na opačnou stranu haly.

Eli měl ve výhledu klec, i tak to místo nešlo přehlédnout. V nejvyšším patře ochozu stálo velké tmavé křeslo a kolem něj posedávali muži a ženy v čistých šatech. Také měli hezky upravené vlasy a čisté tváře. Hlediště vyššího levelu bylo od okolních odděleno mřížemi, čemuž se Eli nedivil. Strávit nějaký čas v jakékoliv jeskyni,

muselo dřív, nebo později lézt většině uvězněných na mozek, což mohlo být pro ty, jež měli větší štěstí dost nebezpečné a pro Mistra obzvlášť.

Zrovna když se chtěl znovu otočit na Kurta a podotknout, že tohle místo je šílené, arénou se rozezněl další gong a to tak silný, že si Eli automaticky přitiskl dlaně na uši. Samozřejmě zapomněl na svoji bolavou ruku, takže zaskučel bolestí.

Hala utichla. Všichni se s kamennými tvářemi otočili ke křeslu, za nímž se v zápětí mihl stín.

Bylo to tak napínavé, že Eli přestal i na chvilku dýchat.

A pak ho konečně spatřil.

Doriana Cranea. Zrůdu, jež vládla této díře a bavila se tím, že v ní lidé umírají. Eliho fantazie od chvíle, kdy mu Kurt o Mistrovi řekl, jela na plné obrátky. Představoval si, že uvidí nějakou odpornou stvůru se dvěma hlavami, nebo s hákem místo ruky, jejíž oči budou šlehat blesky. Také si myslel, že jejich otrokář bude vyšší, než dozorcí a minimálně tlustý, ufuněný a upocený. Vlastně si vůbec nepřipouštěl, že by mohlo jít o úplně normálního člověka běžného vzrůstu a vzezření. Tommy opravdu velmi miloval filmy, a tudíž měl o záporných postavách jasnou představu, která se však v současné chvíli vzdalovala od skutečnosti na hony daleko.

Mistr byl totiž na první pohled docela obyčejný chlap. Eli ho odhadl na pětatřicet a výškově tak o půl hlavy vyššího, než sebe. Jeho krátké vlasy byly černé jako uhlí a pronikavé světlé oči místo blesků šlehaly ledový klid. Měl dobře stavěné tělo, oděné do černé košile a

přiléhavých černých kalhot, které ke kolenům zakrývaly vysoké lesklé boty. Dekolt zdobil stříbrný řetěz.

Muž sestoupil po schodech ke svému *trůnu* a ladně se na něj usadil. Poté si přehodil jednu nohu přes druhou. Elimu neušlo, jak jsou dlouhé a štíhlé, ovšem ihned si za ten postřeh dal v mysli facku. Líbili se mu kluci a občas se i s nějakým spustil, v tomhle případě by se měl ale držet zpátky. I když... nemohl přece za to, že Mistr byl úplně jiný, než jak mu ho vyličil Kurt. Podtext slov nového kamaráda hovořil o tom, že se na zápas bude dívat nestvůra. Ne *to*, co měl Eli právě před očima. I výraz *obyčejný* v tomto případě nebyl úplně na místě.

„Vypadá normálně,“ utrousil trochu našťavaně. Měl by Kurtovi říct, aby ho přestal mystifikovat. Anebo bude prostě jeho informace brát s rezervou a udělá si příště obrázek sám.

„Já řekl něco jiného?“ podivil se druhý muž.

„Vyličil jsi mi ho v těch nejtemnějších barvách,“ zabručel Eli. Kurt se pousmál.

„Jo, už chápu. Tam, odkud pocházíš, máš asi zafixováno, že krásné bytosti jsou automaticky hodné a dobrosrdečné,“ rýpl si.

„Prostě jenom vypadá neškodně,“ odsekl Eli. Kurt si povzdychl.

„Jenže zdání klame, kamaráde. Sleduj ty lidi okolo něj. Vidiš, že by se někdo usmíval? Minimálně půlka z nich se třese strachy, na koho dneska v noci padne volba. Nic toho tyрана nemůže nabudit víc, než souboj v aréně. Možná vypadá neškodně, ale to je jen první dojem, který jsme z něj měli poprvé všichni,“ nechal se Kurt slyšet.

„Jak to ale můžeš vědět? Nechci, aby to vyznělo, že se ho zastávám, to ani náhodou, ale vy se s lidmi z vyššího levelu přece nesetkáte.“

Kurt se rozhlédl kolem sebe, opět si dával pozor, aby byl nenápadný.

„Nestačí ti vědět, že tomu všemu klidně přihlíží? Nebo jinak, že tomu všemu velí? Kdo myslíš, že vymyslel všechna pravidla, která tu platí? Kdo vymyslel, že nedostaneme najíst, když nevyhraje v kleci člověk z naší jeskyně? Nemluvě o dalších hrozných podmínkách, ve kterých tu musíme žít.“

Eli sklonil hlavu a kousl se do rtu. Opravdu nechtěl zpochybňovat Kurtova slova, styděl se, že dal tolik najevo svou nedůvěru a to jen na základě prvního dojmu. Jenže, kdo by se mu mohl divit, když tu byl sotva pár hodin?

„Promiň,“ špitl. „Pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsem tady. Prostě mi to nedochází,“ zavrtěl hlavou.

„Jo, tomu rozumím. Byl jsem na tom ze začátku stejně. Akorát do arény jako divák jsem šel až asi po týdnů, když jsem se na to cítil, a za těch pár dnů jsem pochopil, že od tohohle místa nic dobrého čekat nemůžu,“ vysvětlil Kurt. Eli smířlivě přikývl. Přece jen by měl Kurta poslouchat, aspoň dokud sám nepozná, co jsou zdejší lidé zač. Nemohl však zabránit tomu, aby se na Mistra znovu nepodíval. Jako kdyby ho něco nutilo, tím směrem opětovně stočit pohled.

Když zazněl třetí gong, lidé se opět rozeřvali. Eli se zaměřil na dno klece, kam byli vzápětí z protilehlých stran vstrčeni dva lidé. Kluk z jejich jeskyně a holka. Ovšem žena, přibližně třicetiletá – tedy jako on – byla o hlavu vyšší a měla statné tělo. Sám by se s ní nechtěl dostat do křížku. Navíc se tvářila jak bůh pomsty. V jejích nezvykle jistých

rukách se nacházela dlouhá železná tyč, stejně tak v roztřesených jejího soupeře. Směla si vybrat zbraň a bezpochyby s ní uměla i zacházet.

Eli zvedl zrak vzhůru, protože se dlouho nic nedělo. Ti dva proti sobě jenom stáli a hleděli si do očí, jako kdyby na něco čekali.

V momentě, kdy se Eliho zmatený pohled setkal se světlými duhovkami, jež na tu dálku odhadl na modrošedé, zkameněl. Mistr se díval přímo na něj. Zároveň blondýn ucítil, jak Kurt po jeho boku ztuhl.

Nejprve se zhluboka nadechl a pak schoval hlavu mezi ramena. Hluk v aréně se zdál najednou zase o něco tišší; připadalo mu, že se musel zastavit čas. To, co později způsobilo, že se vzpamatoval, bylo zvolání jednoho jediného slova. Slova, jež mělo odstartovat akci na záchranu jeho jeskyně od hladovění další den. Slova, které vyšlo z úst samotného Mistra.

„Boj!“

Elimu naskákala po celém těle husí kůže. Bojácně se přikrčil ke svému sousedovi. Měl pocit, jako kdyby místo slova zazněl v aréně výstřel. Ženská jeskyně, jejíž zástupkyně stála v kleci, se rozeřvala jako o život. Nikdy si nedokázal úplně představit, co to znamená, když člověku tuhne krev v žilách, ale to, co se nyní odehrávalo v jeho nitru, muselo být přesně tohle.

3. KAPITOLA

Eli hleděl bezradně na proužek stříbritého měsíčního světla, který do haly pronikal dírou v jedné z okenních tabulek. Všechny ostatní byly natřené černou barvou. Už několikrát ho napadlo, že nemůže být nic jednoduššího, než okna rozbít, pokud najde odvalu k útěku, ale hned za nimi se nacházely mříže, jak mu Kurt vysvětlil.

„Měl by ses vyspat,“ ozval se vedle něj slabý, lehce ospalý Kurtův hlas, který Eliho na okamžik vytrhl z myšlenek. A že jich nebylo málo.

„Nevím, jestli teď usnu,“ povzdychl si Eli. I přesto se položil vedle svého nového kamaráda na bok a podložil si hlavu zdravou dlaní. Ostatně, nic jiného neměl.

Dvě minuty!

Pouhých sto dvacet vteřin trvalo ženě v aréně, aby poslala svého soupeře na pravdu boží. Stačila jedna rána a bylo po všem. Kluk se skácel na zem a kolem jeho vlasů se v mžiku rozlila kaluž krve. Byl to hrozný pohled.

Eli zavřel pevně víčka, začaly ho totiž pálit oči. Proč tady byl, co provedl tak strašného, že ho zavřeli na tomhle odporném místě?

Ve chvíli, kdy jejich naděje na další den bez hladu a žízně zemřela, se jeho plán na útěk začal bortit jak domeček z karet. Veškerá odvaha

ho opustila stejně rychle, jako vypřchal život z toho drobného kluka, který neměl ani náhodou šanci na přežití. Všichni to věděli, i Eli a do poslední chvíle si nedokázal představit, jak na člověka může působit, vidět někoho umírat.

Nebylo to stejné jako ve filmech, co už shlédl. Ten chlapec, bylo mu sotva osmnáct let, rozhodně neměl ve tváři filmový výraz.

Když kluka odnesli, Eli si oddychl. Vařilo se to v něm vztekem, lítostí a beznadějí, ale opravdu se mu ulevilo, jakmile bylo mrtvé tělo pryč z jeho dohledu. Bohužel ne na dlouho. Kurt mu totiž zapomněl říct, že je čekají ještě další tři souboje. Eli tedy odhadl počet jeskyní správně. Bylo jich osm a čtyři z nich následující den nedostanou žádné zásoby, včetně té jejich. Nechtěl myslet na to, že bude zítra o hladu, jenže na co jiného se mohl soustředit? Nic na tomhle místě nebylo dobré. Čím delší strávil v aréně čas, tím důvěryhodnější se zdála Kurtova slova i jeho odhad samotného Mistra. Takový člověk přece nemohl být hodný, ani když na to vypadal. Eli se k jeho výsostnému místu občas podíval a Crane se pokaždé tvářil tak spokojeně, až mu z toho šel mráz po zádech. Uspokojovalo ho snad utrpení jiných lidí? Jejich bolest, nebo dokonce krev a řev šílenství?

„Proč se tohle děje? Co jsme provedli?“ zaúpěl.

„Nic,“ odvětil Kurt unaveně. „Pojď spát, Eli!“ pobídl ho netrpělivě.

„Ale já nemůžu. Copak ty dokážeš spát po tom, co jsme tam viděli? Byla to jatka, něco šíleného. Umřeli čtyři lidi... Tobě je to snad jedno?“ vztekal se Eli. Samozřejmě se snažil šeptat, protože většina vězňů už spala.

„A co s tím mám jako dělat? Jediný, co můžeme, je smířit se, že budeme další den o hladu, a taky bychom se měli modlit, aby zítra nepadla volba na jednoho z nás. Už tam znovu nechci a ani ty, věř mi,“ pronesl Kurt vědoucně. Eli mu věřil, nechtěl do arény, po tom, čemu byl večer svědkem. Další tři zápasy byly ještě krutější, protože všichni vězni v kleci se bili jako zvířata a trvalo to dlouho. Na klukovi z jejich jeskyně bylo od začátku poznat, že to vzdal už ve chvíli, kdy ho odváděla stráž.

Eli se znovu podíval na proužek měsíčního světla a zatlačil slzu, deroucí se do oka. Někde tam venku byla jeho sestra a matka, které o něj určitě měly strach. Jenže lidé se ztráceli dnes a denně, i v Pasadeně se to stávalo dost často, takže už ho nejspíš začaly oplakávat jako mrtvého. Kdyby jim aspoň mohl dát vědět, že je v pořádku, že se o něj nemusí bát. V tu chvíli si Eli vzpomněl ještě na něco.

„Podíval se na mě!“ vyhrkl šeptem. Ihned vedle sebe ucítil pohyb. Kurt se k němu přisunul blíže, takže Eli mohl vidět zřetelněji jeho tvář a bělmo očí.

„Všiml jsem si,“ zabručel druhý muž. „Jenže pak mi to došlo,“ pokračoval jakoby nic. Eli byl zmatený.

„Co ti došlo?“

„Že mu o tobě řekli,“ odvětil Kurt pohotově. „Určitě mu některý z jeho nohsledů ukázal nový přírůstek. Mistra samozřejmě zajímá, koho má ve svém vězení, protože co kdyby se mu hodil do úchylácké sbírky, že?!“

Eli z Kurtových slov vycítil vztek, ale nedivil se mu. Nejspíš byl stejně naštvaný a zároveň smutný z událostí v aréně jako on, jen to

nedával najevo tak okatě. A hlavně už to několikrát zažil, strávil v Ospalé věži přece minimálně tři čtvrtě roku.

„Říkal jsem si, že to bude mít nějaké rozumné vysvětlení,“ špitl Eli. Kurtovy překvapivě bílé zuby zasvítily ve tmě, jak se usmál.

„Neříkej mi, že sis myslel, že by si tě Mistr mohl všimnout mezi tolika lidmi. Byl to jen zvědavý pohled, koho mu ti jeho vlezdoprdelkové zase přivedli. Víc za tím nehledej,“ doporučil Elimu s lehkým výsměchem.

„Nehledám za tím nic. Je to zrůda, přesně jak jsi říkal. Doufám, že hned jak se podíval jinam, tak na moji tvář zapomněl. Nechci, aby si mě pamatoval!“ zavrčel Eli dotčeně. No dobře, možná si chvíli myslel, že si ho Crane všiml... ale doopravdy to Kurtovi nikdy nepřizná.

Bylo až s podivem, že se mu o nějakých pět minut později začaly klížit oči únavou. Bohužel měl dost neklidné spaní, neboť ležel na tvrdém a ještě se mu zdály ošklivé sny. Nejvíc se do nich promítly zážitky z arény, pokud se to ovšem zážitky vůbec dalo nazvat. Také se mu zdálo o Craneovi, ale protože ho v aréně viděl jen na dálku, jeho tvář byla v Eliho snech stejně vzdálená.

Eli se probudil brzy. Neměl pojem o čase a ani odvalu znovu usnout, jelikož byl z nočních můr celý zpocený. Vyhliídka na další den, strávený v této hnusné díře, bez jídla, pití a čehokoliv, co by mu

zajistilo pocit, že je čistý, byla natolik odporná, že se prostě k dalšímu spánku nepřinutil.

Kurt se probral jen o chvíli později a s ním i další spoluvězni. Eliho napadlo, že se o něj možná začnou všichni víc zajímat, když je nový. Nijak se mu ta představa nelíbila, ale udělat si tu přátele, mohlo třeba znamenat i to, že by se při dalším rozdělování zásob nemusel držet stranou. Přesněji řečeno, nechtěl dopadnout jako kluk, který minulý večer zemřel v aréně. Aby ho všichni odstrkovali, protože byl prostě méně průbojný.

Samozřejmě si něco takového Eli o své osobě nemyslel – dokázal si otevřít pusku, když na to přišlo. Dokázal i sevřít pěst a někoho s ní praštit, ale tímhle způsobem by si tu udělal spíš nepřátele.

Hned jak se pořádně probral, přišla přirozená myšlenka na jídlo a teplou sprchu. S tím druhým se celkem i smířil, zatím, ale jeho skromné zásoby z minulého dne nabízely pouze několik uncí vody, dva suchary a skleničku s dezinfekcí, takže to první ihned zaujalo jeho nechtěnou pozornost. Už chápal, proč Kurt říkal, že kysličník nikdo nepotřebuje, proto se mu jej podařilo získat tak snadno. Kluk, díky kterému dostali včera jídlo a vodu, v aréně den předtím vyhrál a hlavně na sobě neměl ani škrábnutí. Eli si pomyslel, že je docela fajn, být v této jeskyni. Nechtěl by se s tím klukem dostat do křížku v kleci.

Celé dopoledne s Kurtem prolekovali. Co měli taky dělat jiného? Eli potřeboval nutně přijít na jiné myšlenky, protože mu šíleně kručelo v žaludku a s každým dalším zvukem si na svůj ukrutný hlad

vzpomněl. Co když ani dnes jejich vyvolený nevyhraje? A ani další den? Dobře, hlad možná nebyl to nejhorší, ale co žízeň? Jak dlouho může člověk vydržet bez vody?

„Co tu děláte celý den?“ vyzvídal Eli. Dírou v okně, kterou v noci proudil do skladiště měsíční paprsek, teď svítilo slunce. Eli odhadl, že by mohlo být chvíli po poledni. Bohužel díky černým oknům sluneční paprsky nezvládly osvětlit celé skladiště.

„Nic,“ odvětil Kurt ledabyle. Nějakým klacíkem si čmáral do prachu před sebou. Eli se rozhlédl po hale. Někteří muži si povídali, jiní spali, nebo jen leželi. Jeden se holil, to proto, že víc strojků neměli, a další docela zvláštní týpek seděl v rohu, kde byl stín, kýval se dopředu a dozadu, skrčená kolena si tiskl k tělu a potichu si něco nesouvisle mumlal.

„Co je zač on?“ ukázal nenápadně na kluka. Kurt se tím směrem ani nepodíval, nejspíš tenhle podivín stále sedával na stejném místě, takže muž věděl, o kom Eli mluví.

„Je tu déle než já; pokud vím, ještě ani nebyl v kleci. Těžko říct, jestli by to přežil. Ale někdo říkal, že byl dřív normální a pak se zničehonic zbláznil. Nikdo na něj nemluví, aby ho nechytil amok,“ vysvětlil. Eli si jeho slova neochotně převedl do vlastní vize.

„Včera jsi zmínil někoho nahoře,“ přednesl pak Kurtovi, co se mu ještě honí hlavou.

„Hm,“ pokrčil mladík rameny.

„Můžeš to rozvést?“ naléhal Eli. Kurt přikývl, ale také se zamračil. Už včera říkal, že by měli být opatrní na vše, o čem si povídají.

„Jsou to jen konspirační teorie, ale někdo tady si myslí, že apokalypsa souvisí s Ospalou věží. Že to má prostě něco společného. A aby toho nebylo málo, tak další teorie jsou o tom, že má na svědomí apokalypsu někdo z vyšších míst, že to nebyla práce okolností a toho tam nahoře...“ zvedl muž oči jakoby k nebesům. „Já to neposoudím, nepamatuju si to. Byly mi čtyři roky,“ oznámil Elimu už klidně.

„Mně bylo čtrnáct. Přežili jsme jen díky tátovi. Pamatuju si, jak se tehdy přihnal domů, naložil nás do auta a odvezl do hor, kde jsme se měli před tsunami skrýt v jeskyních. Pak odjel a od té doby jsme ho neviděli,“ přiznal Eli.

„Možná to nebyla náhoda. Možná to bylo naplánované. Obětoval se za vás,“ vydechl Kurt. Eli se zatvářil pochybovačně.

„Obětoval? Ale to by ho k tomu musel někdo navést!“

„Třeba někdo jako Mistr?“ zabručel Kurt dotčeně. „Podívej, jaké má pravomoci. Jeho harém čítá na třicet otroků a těch zbylých, v jeskyních, je tak tři sta, ne-li víc. Žijeme tu ve strašných podmínkách, jako kdyby chtěl, abychom jeden po druhém umřeli hlady a žízní. Já tedy nepočítám s tím, že se odsud někdy dostanu. Ty snad jo? Nikdo z Ospalé věže ještě neodešel po svých, vždycky jenom v bedně,“ zabrblal. „A mimo to, prý tohle není jediná Ospalá věž,“ dodal zachmuřeně. Eli nevěřil vlastním uším. Přišlo mu to opravdu hodně přitažené za vlasy. Víc takových vězení?

Dál už se Kurta na nic neptal, i když mu v hlavě kolovala spousta jiných otázek.

Den neklidně a pomalu plynul a Eli se snažil vměstnat do své paměti co nejvíce poznatků o místě, v němž se nacházel. K večeru mu Kurt oznámil, že v tuhle dobu přichází strážci s jejich přiděly jídla a vody. Samozřejmě nikdo nepřišel, protože na takový luxus neměli po včerejší prohře nárok. Eli už hlady skoro šilhal, ale snažil se působit statečně, aby si o něm Kurt a také ostatní nemysleli, že je padavka.

Za celý den si ho pár dalších kluků opravdu všimlo. Někteří z nich přišli blíž a prohlíželi si ho, dva se dokonce zeptali, jak probíhalo jeho zadržení. Eliho paměť už byla jasnější, stalo se to přesně tak, jak vylíčil Kurtovi. Po promítání filmu zašel s matkou a sestrou do oblíbeného baru na skleničku, a když si později odskočil, už se z toalet nevrátil. Vybavoval si, jak se s těmi muži pral, jak se bránil. Když mu křuplo v zápěstí, naštvál se. Jeho zpupnost ale ukončila rána do spánku.

Jakmile se venku setmělo, atmosféra ve skladišti zhoustla. Elimu to bylo jedno. Rozvalil se na svém místě a prohlásil, že dnes do arény nepůjde. Jednou mu to vážně stačilo. Nakonec mu dal Kurt za pravdu a rozhodl, že bude s Elim držet basu. Byli prostě příliš hladoví na to, aby ještě zvládli sledovat brutalitu v kleci. A hlavně neměli sílu, dívat se, jak dnešní zápas dopadne pro jejich jeskyni. Dohodli se, že si na výsledek počkají až s návratem ostatních.

Pak už zbývalo jen vyčkat příchodu strážných, jež měli vybrat jejich bojovníka.

Eli se otočil ke dveřím zády, položil se na bok a tvář si zkusmo podepřel spojenými dlaněmi. Musel uznat, že už to nebolí tolik jako první den.

Kdyby bylo ve skladišti alespoň trochu tepleji, dal by si pod sebe tričko. Deko by též nebyla špatná, ale ani přirozená naivita jej tentokrát nepodržela.

Spolkl zavrčení a zavřel oči. Zrovna když se rozrazily dveře a do skladiště napochodovali strážci z předchozího večera.

„Už jsou tady,“ špitl Kurt. Jemně do Eliho žďuchl, aby upoutal jeho pozornost.

„No a? Je mi to fuk!“ odsekl blondýn. Pravdou byl ale přesný opak. Eli se snažil zaposlouchat do zvuků, jež se děly za jeho zády. Nejdřív byl v hale hluk, který s příchodem dozorců ustal. Hrobové ticho by se dalo krájet a napětí přižívovaly dvojité kroky, přibližující se ode dveří. Když došel ke zjištění, že směrem k němu a Kurtovi, zdřevěněl a přestal dýchat. Zároveň se uklidňoval, že jenom pracují reflexy a bujná fantazie. A samozřejmě strach.

„Ne, to snad...“ vydechl Kurt. Eli se polekal. Přece ho nevezmou do ringu znovu, když už tam jednou byl. Prudce se zvedl a otočil na nového kamaráda. Byl připravený ho bránit, snad ještě existovala možnost, aby si vybrali někoho jiného, ovšem jakmile jeho pohled spočinul na kamenných tvářích strážců, došlo mu, co povzdech mladšího muže znamenal.

Nepřišli si pro Kurta.

Přišli si pro něj.

4. KAPITOLA

Eli vzdáleně vnímal, jak ho Kurt chytil za ruku a zatáhl. Nemohl se na něj podívat, protože byl fascinován dvěma muži, kteří ho zvedli na nohy, jako kdyby byl pírkó. Ovšem fascinován ve špatném slova smyslu.

„Nechte ho, copak nevidíte, jak je slabý? Slyšíte?“ křičel Kurt na strážce. Eli se až teď po muži ohlédl. V očích prázdný výraz, protože nic jiného než prázdnotu v ten moment necítil. Dokonce ani svá zranění – i když kupodivu se tomu nejhoršímu, tedy namoženému zápestí dozorce, který ho držel na té straně, vyhýbal – nepovažoval za svá, jak byl v šoku. Muži drželi Eliho za ramena, bez jediného věnovaného pohledu jeho tváři. Prostě se vydali ke dveřím a blondýna vláčeli za sebou. Stejně jako jejich posledního zápasníka.

„Copak jste se úplně zbláznili? Hned ho pusťte!“ Kurt jim vběhl do cesty. Facka obrácenou stranou dlaně ho odhodila dostatečně daleko, aby už nemohl více protestovat.

„Kurte!“ zvolal Eli ustrašeným hláskem. „Jestli se odsud někdy dostaneš, tak najdi moji mámu a sestru a řekni jim, že... že je mám rád.“ Eli si znění svého vzkazu na poslední chvíli rozmyslel. Nejdřív chtěl Kurtovi říct, aby o tomhle místě někomu pověděl, upozornil na něj, ale pak mu došlo, že by tím svou rodinu mohl dostat do problémů.

Kéž by jim mohl říct, aby si dávaly pozor. Mohly se do Ospalé věže dostat stejně snadno jako on.

„Udrž se na nohou, co nejdéle to půjde, zkusím se dostat k Mistrovi. Tohle musí být určitě omyl. Neměl bys jít do arény, když tě přivedli teprve včera,“ slyšel za sebou ještě Kurtův zoufalý hlas. Bylo mu hrozně líto, že to za něj kamarád schytil, ale evidentně ho to neodradilo. Musel být silný a musel co nejrychleji vymyslet nějakou taktiku. Jen ať nedostane tu holku ze včera, nebo někoho jí podobného.

Když se za nimi zavřely dveře skladiště a Eli se opět ocitl na chodbě, kterou procházel už včera, rozprostřelo se kolem něj a dozorců ticho. Předchozí den ovšem v tomhle místě zaznamenal poprvé největší hluk a také skutečnost, že v Ospalé věži žije dalších minimálně tři sta lidí se stejným osudem.

Znovu se podíval na muže, jež ho vedli mezi sebou k hlavnímu schodišti. Proč si vybrali zrovna jeho? Nebo o tom nerozhodovali oni? Pak tu byl ale pouze jediný člověk, který na tom mohl mít zásluhu. Mistr. Ta nelidská zrůda nařídila svým nohsledům, aby ho odvedli do arény. Aby ve svém zbědovaném stavu rozhodl o údělu své jeskyně. Buď měl Crane hodně velký smysl pro humor, anebo právě došlo na pravdu o jeho nepopsatelné krutosti. Možná na něm ale ten sadistický chlap poznal, že je bojovník. Eli nikdy nic nevzdával předčasně, a dokud bude mít aspoň trochu fyzických sil, tak se bude bít. Třeba

Crane dokázal odhadnout lidi a dopředu věděl, že tahle podívaná bude zajímavá.

Kokot!

Eli Mistra počastoval ještě několika dalšími nadávkami, než dorazili k zadnímu vchodu do arény. Byl to vstup pro zápasníky. Jenže copak on byl nějaký zápasník? Copak byl schopný zabít člověka? Jinak ale neměl šanci vyhrát. Bude muset svého soupeře zabít, aby zápas skončil, a aby jeho jeskyně dostala další den jídlo a vodu.

Zasraný kokot Crane!

V okamžiku, kdy ho chtěla stráž vstřčit do malé místnosti bez oken, se začal vzpouzet. Podařilo se mu jednomu z chlapů vytrhnout, ale o to bolestivější byla pak dohra jeho neuváženého činu. Dozorce ho totiž chytil za zraněné zápěstí. Eli vykřikl a složil se k zemi. Udělalo se mu tak zle, že se mu dokonce obrátil žaludek a poslal jícnem nahoru trochu ze svých trávicích šťáv. Už dlouho necítil takový vztek. Byl tak vytočený, že chtěl Mistrovi nakopat zadek a pak mu zakroutit krkem. No, snad mu takové odhodlání k něčemu bude.

V neútné místnosti, kde to páchlo vlhkem a zatuchlinou, dostal sklenici vody a dva chudě obložené tousty. Hlady se pustil hned do toho prvního. Napadlo ho, že by měl nechat jeden Kurtovi, ale pokud nějakým zázrakem vyhraje, nají se v jeho jeskyni všichni, takže to nemělo smysl. A v případě prohry by se ke Kurtovi druhý chléb stejně nedostal. Trochu se mu podařilo obalamutit svůj ukřižený žaludek a zahnat sucho v ústech čistou vodou. Vztek a strach ho ovšem nepřesly.

A čím víc se blížila chvíle okamžiku pravdy, tím silněji nad vztekem převládaly obavy.

Pár minut před vpuštěním do arény se v místnosti objevil ještě jeden strážce, který se Eliho zeptal, čím chce bojovat. Málem by zapomněl, že měl coby další zápasník z neúspěšné jeskyně právo na výběr zbraně.

Doufal, že ho napadne něco originálního, zbraň, díky níž by zápas mohl natáhnout, nebo aby ho soupeř nemohl ohrozit na životě, ale nakonec ze sebe vypravil jediné slovo: „Nůž.“

Strážný mu vtiskl do dlaně malý kapesní nožik a Elimu se nahrnuly slzy do očí. Sice věděl, že jeho soupeř dostane stejnou zbraň, ale přesto to byla jen chabá útěcha. S něčím takovým si mohl maximálně namazat chleba arašídovým máslem. Bohužel, nebo bohudík na naříkání nezbýval čas, protože jakmile se trochu seznámil se smrtícím nástrojem, strážci ho chytili opět za ramena a nasměrovali ke dveřím. Ten třetí pak do něj strčil a Eli poposkočil rovnou do klece. Ve stejnou chvíli se na druhé straně kruhového prostoru, vysypaného hrubým bílým pískem objevil kluk. Velikostí i stavbou těla byl Elimu dost podobný. Jen jeho oči působily jinak. Byly vystrašené a jejich majitel se to ani nesnažil zakrýt. Eli na něj přivřel ty své a všiml si, že mladík má ovázaný loket jakousi provizorní gázou z trička a také při dalším kroku na jednu nohu našlápl opatrněji. Byl snad podobně zraněný?

Kluk obdržel stejný nůž jako Eli. Chvilí si jej prohlížel, než se na svého soupeře nechápavě podíval.

„Řekl jsem to první, co mě napadlo,“ vydechl Eli omluvně. Chtělo se mu smát. Nejradši by ho pozval na tequillu. Připadalo mu absurdní, že se spolu budou bít na život a na smrt.

„Nebudeš mít se mnou práci, ani pořádně nevím, čím jsem. Přivlekli mě sem teprve včera. Jsem pěkně pomlácený a nikdy předtím jsem se s nikým nepral,“ posteskl si kluk. Eli se zamračil. Myslel si, že dostane pořádného ranaře, který mu dá jednu ránu a bude po všem. Měl snad na svědomí Mistr i tohle? Proč si vybral dva největší outsiders, kteří zrovna v Ospalé věži byli?

Eli vzhlédl vzhůru. Díky tomu, že už v aréně jednou byl, se dokázal docela orientovat, takže jeho pohled padl najisto. Ke křeslu, jež patřilo Mistrovi. Všudypřítomné hrobové ticho naznačovalo, že už dorazil. Všichni vězni, jako kdyby v jeho přítomnosti zapomněli dýchat i mluvit.

A pak zaznělo to rozhodující slovo. Nic dalšího Crane ani říkat nemusel. Rozkaz *boj* totiž mluvil za vše. Za jeho posedlost násilím, za jeho krutost i za hrůznost celé Ospalé věže.

Eli se podíval zpátky na svého soupeře. Napadlo ho zeptat se, jak se jmenuje, ale otázka mu uvízla v krku. Co když ho opravdu zabije? Nechtěl znát jméno člověka, jehož krev bude mít možná na rukách. Působil prostě sympaticky.

„No tak, neprotahuj to. Jeden z nás to musí ukončit. Čím dřív, tím líp. Vím, že nemám šanci,“ pobízel ho chlapec téměř se slzami v očích. Eli se nedokázal pohnout z místa. Stál tam jak solný sloup a civěl na kluka, protože se prostě na nic dalšího nezmohl.

„Boj!“ zařval Crane znovu. Eli se po něm ohlédl a věnoval mu vražedný pohled. Nejspíš se s ním nikdy osobně nesetká, tak proč mu neukázat, co si o něm myslí? A proč mu to rovnou neříct?

„Jdi do prdele, zmrde!“ vyšlehlo z něj bez rozmýšlení. Dav zrovna začínal nabírat na hlasitosti, ale Eliho poznámka o tom, jaké má o celé Ospalé věži mínění, uvedl všechny přihlížející do transu. Jediný, kdo se pohnul, byl ten, jemuž ne zrovna milé oslovení patřilo. Mistr se naklonil k jednomu ze svých nohsledů, ve tváři výraz absolutní nezúčastněnosti a cosi mu pošeptal do ucha. Muž pokorně přikývl a ve vteřině zmizel za Craneovým křeslem. Než se Eli nadál, za jeho zády se otevřely dveře a tentýž muž napochodoval do klece. A rovnou k němu. Bez jediného slova mu vytrhl nůž z ruky a zase odešel. Eli na svou prázdnou ruku hleděl dobrou půl minutu, než se podíval znovu nahoru.

„Tohle je zkurvený místo a ty si zasloužíš jít do pekla!“ ukázal na Cranea prstem a daroval mu další ze svých vztekklých pohledů.

„Neprovokuj ho!“ zašeptal druhý zápasník. Eli se po něm ohlédl.

„Chceš snad vzhlížet k někomu, kdo ti vzal tvůj život?“ zavrčel.

„Nechci, ale...“

„Boj!“ zařval Mistr do třetice. Všichni v aréně, včetně Eliho a jeho protivníka poznali, že tentokrát byl mužův výkřik naléhavý. Evidentně už ztrácel trpělivost.

„Mrzí mě to, ale musíme začít, nebo nás zabijí oba,“ zavrčel kluk bezradně hlavou.

„Já ale nechci. Nikdy jsem nikoho nezabil a neudělám to ani teď!“ zvolal Eli. Pak svižným krokem napochodoval ke svému soupeři

a natáhl se po jeho ruce s nožem. Trhl s ní proti vlastnímu hrudníku, chlapec byl ale rychlejší a škuhl paží zpět. Jediné, čeho Eli docílil, bylo, že měl pořezanou dlaň.

„Kurva!“ sykl a chytil si zraněnou ruku druhou. Bohužel to znovu odneslo bolavé zápěstí, takže se další, ještě větší bolestí málem počůral.

„Mám v háji jednu ruku, možná naražená žebra, nemůžu bojovat!“ vzdychl.

„Proto k tobě vybrali mě, protože jsem na tom stejně. Musíme se utkat, nemáme jinou možnost!“ žadonil kluk. Hned na to po Elim vypálil a tentokrát to blondýn schytl do ramene. Špinavý, původně bledě modrý rukáv se během vteřiny zbarvil do ruda. Eliho napadlo, že tímto způsobem to také půjde. Prostě bude na kluka dorážet a třeba díky dalším šrámům vykrvácí.

„Bojuj!“ pobídl ho chlapec našťavaně. Šlo ovšem o zoufalý vztek. Eli se divil, že je jeho soupeř ještě při smyslech.

„Jak chceš!“ zaprskal a zvedl před obličej paži, zaťatou v pěst. O nůž bohužel přišel a to jediné, čím mohl zápasit, byla jen jedna zdravá ruka. Chlapec upustil nůž na zem. K překvapení všech Eliho napodobil.

„Takhle tu budeme dlouho,“ neodpustil si blondýn kousavý tón. Kluk se ušklíbl a trhl rukou dopředu. Eli stačil jen tak tak uhnout hlavou. Udělal stejný výpad a jeho pěst minula protivníkovu líci sotva o pár milimetrů. Dav v hledišti začal po prvotním ochromení jásat, jenže Eli to nevnímal. Už nemohl couvnout a také nemohl myslet na následky. Věděl, že kdyby se teď podíval na Cranea, uviděl by na jeho obličeji spokojenost. Tak moc chtěl smazat z té egoistické tváře

úsměv, ale taková šance se mu naskytne pouze v případě, když souboj vyhraje.

Další soupeřův výpad odrazil loktem a v zápětí jej použil pro útok. Když něco křuplo, nejdřív v něm ztuhla krev. Pořádný šok přišel při pohledu na křivý chlapcův nos. Jedna rána a hned takové nadělení. Eli ustoupil dozadu. Mezitím se kluk chytil za střed tváře oběma dlaněmi a s bolestným řevem se předklonil. Jeho hlas ovšem v hlaholu diváků zanikl.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Eli opatrně. Mladík zvedl hlavu a podíval se na něj tak škaredě, až se Eli leknutím skoro zalknul. Jak to tak vypadalo, špatně ho odhadl. Teď totiž ani trochu nepůsobil sympaticky. Spíš pořádně... nasraně.

„Ty!“ zavrčel chlapec a rozběhl se proti němu. Eli do něj zdravou rukou strčil, takže soupeř změnil proti vůli směr. Další útok už se ale bez tvrdého výpadu neobešel. Tentokrát jej ovšem schytil Eli a to přímo do brady. Bylo štěstí, že se nezlomila. Křik ostatních vězňů nabral na intenzitě. Eli měl chvíli pocit, že z toho ohluchne. A pak se hlasy všech přihlížejících slily do jednoho, který skandoval slova, z nichž trnula krev v žilách.

„Zabij ho, zabij ho, zabij...“ Eli se po všech těch lidech nevěřicně rozhlédl. Bylo úplně jedno, na koho z nich dvou volali, chtěli smrt a to za každých okolností. Co když takhle dopadne také, pokud vyhraje? Bude stejně zkažený a posedlý zabíjením jen proto, aby měl další den co jíst?

„Tak pojď, nezdržuj to!“ zamračil se kluk. Eli se na ten popud zamračil též, ovšem víc kvůli předchozím myšlenkám. Už to chápal.

Neměl prostě na vybranou. A jediné, v co mohl doufat, byla naděje, že to skončí brzy. Jak, to už bylo vedlejší.

Nejdříve se přinutil nevnímat všechny ty uřvané lidi, znervózňovali ho. Pak znovu zvedl zdravou paži před obličej a udělal krok vpřed. Kluk se ušklíbl a sám zaujal bojový postoj. Eli si všiml, že kousek za ním leží v písku nůž. Jestli se mu ho podaří zmocnit, ukončí to co nejrychleji.

Následující boj byl chvílemi komický, chvílemi zoufalý. Oba muži byli hned unavení a vyčerpaní díky svým zraněním, hladu a žízni. Střídavě si předávali vedení, do poslední chvíle to bylo nerozhodně a oba se pořád drželi na nohou. Beznaděj, kterou pak Eli uviděl v chlapcových očích, mluvila za všechno. Kluk se přikrčil, protože měl zrovna u nohy tu směšnou kudličku. Rychle ji sebral a otočil proti sobě. Eli si byl jistý, že to nikdo další nemohl vidět, protože u sebe stáli příliš blízko. Natáhl po mladíkově předloktí prsty, jenže to udělal tak nešikovně, že...

Asi proto, aby si tuhle chvíli zapamatoval navždy, se jakoby zpomalila. Působila úplně stejně jako dramatické scény ve filmech, které měl Eli tolik rád.

Mladík pomalu padal k zemi, v hrudi zaseknutou čepel, v očích výraz plný bolesti a lítosti. A zároveň klidu.

Eliho ruka se nekontrolovatelně roztrásla. Ani když ji chytil druhou, nedokázal ji uklidnit. A třas se začal šířit do celého těla jako tsunami, před nímž se před patnácti lety ukryl se svou rodinou v horách. Když ho ucítil i v kolenou, následoval svého soupeře. Dopad

byl sice měkký, protože se pod nimi nacházel písek, zato uvědomění bylo tvrdší, než betonový panel. Právě se stal spoluúčastníkem zabití člověka. A to Eliho zbavilo posledních zbytků iluzí, které o sobě měl.

Nebyl o nic lepší, než všichni ti lidé, kteří kolem skandovali. Nebyl o nic lepší, než Crane.

Po dopadu zavřel oči, protože se s ním celá aréna začala točit. Hned na to upadl do bezesného spánku.

5. KAPITOLA

První, čeho si všiml, když se probudil, bylo cosi měkkého, na čem ležel. Neměl odvahu otevřít oči, ale zvědavost mu nedala. Připadalo mu, že spal sotva pět minut, jen všudypřítomná tma, lehce osvětlená měsíční září, ho vyvedla z omylu. Opatrně se posadil a zašmátral dlaní zdravé ruky kolem sebe. Citlivá zakončení na konečcích prstů poznala jemnou látku, nos okamžitě zachytil čerstvý vzduch. A ještě něco. Byla to vůně jídla. Konkrétně teplého jídla, pizzy.

Eli posunul ruku dál. Doufal, že narazí na něco, co mu poskytne nějaké lepší vysvětlení, kde je, ale musel se zarazit, protože přímo před sebou ucítil ve tmě pohyb. Srdce se rozbušilo jako kostelní zvon a pak mu do očí zazářilo ostré světlo z dalšího pokoje, protože *to*, co vyvinulo pohyb, otevřelo dveře.

„Je vzhůru,“ uslyšel otrávený mužský hlas. Tmavou siluetu nahradila jiná, které Eli též neviděl do tváře. Postava zvedla obě ruce a tleskla. Tmu vystřídal tlumené světlo lampičky na stolku vedle místa, kde ležel. Za jiných okolností by určitě řešil, že se nachází ve velice pohodlné posteli v útulně zařízeném pokoji, který na něj dýchá luxusem. Ovšem, to by přímo před ním nesměl stát Crane v celé své zvrhlé kráse.

Něco Elimu říkalo, že se právě dostal do vyššího levelu.

Mistr udělal do místnosti další tři kroky. Vzprímený postoj a ruce ležérně vložené do kapes těsných černých kalhot by nenechaly nikoho pochybovat o vysokém mínění, jež o sobě tento muž má. Tvářil se zcela uvolněně, jen jedno husté tmavé obočí se lehce vzdouvalo, jako kdyby čekal na odpověď zatím nevyřčené otázky.

Eli si přitáhl před tělo zdravou rukou tu nemocnou a zarazil se. Zápěstí měl zafixované pevným obinadlem, takže s ním nemohl skoro vůbec pohnout. Náhlé zjištění ho přinutilo rychle zkontrolovat i další zranění, hlavně ta, která utřžil v aréně. Všechno bylo ošetřené. Řezy od nože, oděrky, podlitiny, dokonce i natržený ret.

„Co po mně kurva chceš?“ vyštěkl bez rozmyšlení.

Druhý muž lehce zvedl jeden koutek a vytáhl ruce z kapes, aby si je založil na prsou.

„Jsi docela prostořeký,“ zkonstatoval.

„A ty hajzl, který nutí lidi, aby se navzájem zabíjeli v aréně smrti. Tak kdo je horší.“ Kývl Eli vzdorovitě hlavou. Crane nic neřekl. Chvilí si svého zpupného hosta prohlížel, pak přešel ke straně postele a ukázal na noční stolek.

„Najez se!“ poručil. Jak Eli cítil předtím správně, leželo tam několik trojúhelníčků pizzy. A že vypadala opravdu lákavě. Jenže to by pro hladového člověka vypadala i plechovka hřebíků.

Nejprve střelil po Craneovi vražedným pohledem a pak se pro jeden kousek natáhl. Byla šunková, s olivami, slaninou a skvělým sýrem. Chutnala úplně stejně jako...

„Máte v Pasadeně hodně rádi pizzu, hm,“ ušklíbl se Mistr, a zatímco na něj Eli nevěřičně zíral, přešel ke druhé straně postele, kde stálo pohodlně vyhlížející křeslo, potažené černou koženkou. Když se do něj muž posadil, díky svému oblečení s ním doslova splynul. Eli neměl v úmyslu nějak víc řešit, že to působí sexy.

„Takže máte dopředu vytipované lidi?“ hádal.

„Jez,“ pobídl ho Crane, nereagujíc na otázku. Eli se znovu zakousl do dobře známé pizzy z bistra Levander na rohu čtvrté západní a chvíli si jen sousto vychutnával. Miloval tuhle pizzu, jednou za čas – přece jen onen zvyk představoval pro jejich rodinu nadbytečný luxus – si na ni s mámou a sestrou došli, protože byla prostě úžasná.

Co všechno o něm Crane ještě věděl? Co věděl o lidech, které v Ospalé věži držel? Zajímaly ho vůbec jejich osudy, jejich životy, než je donutil, aby se mezi sebou pozabíjeli?

Eli byl neskutečně vytočený. Jasně poznal, že jeho soupeř to chce ukončit sám a on mu v tom měl zabránit, jenže nezabránil a díky vyčerpání a nešikovnosti do něj ten zdánlivě neškodný nůž zabodl úplně celý. Semlelo se to tak hrozně rychle. Kéž by na to dokázal zapomenout.

„Už ti některý z tvých spolubydlících řekl o vyšším levelu? Eli?“ zeptal se Crane tajemně. Eli měl sto chutí se začít smát. Prý spolubydlící.

„Jo, někdo se asi zmínil. To víš, celý den tam máme houby co na práci, tak klábosíme, hrajeme karty, vyprávíme si vtipy a tak podobně,“ utrousil. Muž nebral jeho sarkastický tón na vědomí.

„Tohle je vyšší level, tedy jeho lepší část,“ rozmáchl se rukou kolem sebe. Pravdou bylo, že pokoj, ve kterém se nacházeli, Elimu učaroval. Nikdy nic takového neviděl. Jeho rodina bydlela ve staré bytovce, která, jak s oblibou všichni říkali, *přežila* a díky ne zrovna dobře placené práci si mohli dovolit jen základní vybavení. Občas se někde odloupla omítka a střecha měla pár děr, ale Eli si nikdy nestěžoval. Tohle byl ovšem úplně jiný kalibr. Jak měl teď kolem sebe světlo, všechno viděl lépe a ostřeji.

Postel, na níž seděl; skříňky; bohatě skládané závěsy na oknech (bohužel zamřížovaných); kožená křesla; doplňky v podobě měkoučkových polštářků, nebo obrázků na stěnách; barevný koberec, či zajímavý lustr, sestavený z takových malých zářivých průsvitných kamínků, které vypadaly jako diamanty.

Eli si uvědomil, že se na něj zahleděl poněkud déle, než chtěl. Když vrátil pohled dolů, zachytil jej Craneův, zvědavý a lehce pobavený. Byl mu prostě pro blázny, protože něco takového viděl poprvé, kdežto lidská zrůda jako on si mohla jistě dovolit ještě okázalejší věci.

„Řešíte v Pasadeně ještě apokalypsu?“ zeptal se Crane.

„Ne!“ odsekl Eli.

„Vidím na tobě, na co myslíš,“ zatvářil se Mistr důležitě. Eli si znechuceně odfrkl.

„Vážně? Myslel jsem na to, jak ti vrazit tamten svícen do zadku. Je to ono?“

„Určitě ne,“ přivřel Crane oči a postavil se. Přešel k artiklu, jenž Eli zmínil a vzal ho do svých dlouhých prstů. Stříbrný svícen měl štíhlé, pět palců dlouhé, oválné tělo, o průměru přibližně dva palce a na spodní části tři nožky ve tvaru zvířecích pacek, které tvořily podstavec. Se zájmem si předmět několik dlouhých vteřin prohlížel. Eli nemohl popřít, že to v něm vzbudilo hrůzu. Když se na něj pak Mistr otočil, aniž by svícen odložil, udělalo se mu nevolno.

„Můžu ho přidat do sbírky zajímavých předmětů k experimentování. Dík za tip.“ Pozvedl Crane opět jedno obočí a postavil onu zdánlivě nevinnou věc zpět na komodu.

„Ještě jsi mi neřekl, co po mně chceš!“ štěkl Eli.

„Začal jsem, ale není s tebou řeč. Naštěstí mám teď trochu času, takže si to protahuj, jak je libo,“ ušklíbl se muž zlomyslně. Poté se vrátil zpět ke křeslu. Jako v aréně si přehodil jednu nohu přes druhou. Oslnivý lesk vysokých černých bot zasvítil Elimu do vyděšených očí.

„Neprotahuju to. Ale ani trochu se mi nelíbí, že jsem se probudil tady,“ zasyčel. Sice ho ještě v jeskyni napadlo, že by nemuselo být špatné, využít příležitosti, pokud by se dostal do vyššího levelu, ale nadšení pominulo stejně rychle, jako když dech uhasí plamen svíčky. Doznívající proužek kouře byla jen neschopnost uvěřit tomu, že by v něčem takovém mohl vidět výhodu. Strávil s Cranem zatím asi pět minut a už mu lezl neuvěřitelně na nervy, měl z něj strach a k tomu všemu ho chtěl zabít těmi nejhoršími způsoby. Pro dokonalý plán útěku potřeboval trpělivost a právě tu vedle tohoto člověka citelně postrádal.

„Trochu jsem si tě proklepnul, zatímco jsi spal,“ podrbal se Crane zadumaně na bradě, aniž by z Eliho spustil svůj temný pohled. Blondýnovi zaskočil vzduch v krku, takže měl co dělat, aby se nerozkašlal.

„Proklepnul?“ zopakoval nevěřícně. Mistr pomalu přikývl a poté sklouzl očima někam k místům, kde se pod příkrývkou nacházel střed Eliho těla. Proč to ale nenazvat těmi správnými slovy bez přikrášlování? Prostě se zadíval na jeho koule a to tak zaujatě, že to v první chvíli vypadalo, jako kdyby měl v očích zabudovaný rentgen.

Eli se o rentgenu a jeho užitečnosti učil samozřejmě ve škole, ale živější vzpomínky měl na výuku ve večerním ústavu, která byla vlastně dost obecná. Bohužel jako chudý teenager si nic lepšího dovolit nemohl. A hlavně nebyl sám. Po apokalypse školy zmizely, a když byly konečně znovu zavedeny, Elimu táhlo na dvacet let. Musel jít pracovat, aby si mohl dovolit alespoň nějaké doplnění základních znalostí. Věděl tedy, co je to rentgen a že se na něj Crane takhle nějak právě dívá.

„Nebudu chodit kolem horké kaše,“ začal Crane s ledovým klidem. „Hodil by ses mi do postele. A abych věděl, do čeho půjdu, protože nemám rád jednostrannou zábavu, musel jsem si tě trochu otestovat,“ dodal s lehkým pokrčením rameny. Elimu upadl nedojedený kousek pizzy na peřinu.

„Cože?“ vyjekl a začal se škrábat ke kraji matrace. Ne zrovna ve vhodnou dobu mu došlo, že je nejen ošetřený, ale i umytý. A že má

na sobě jiné šaty. Nebyly o moc lepší, než ty předtím, ale voněly svěžestí a čistotou. Jenže, do prdele, co měly znamenat ty poslední kecy? Co s ním prováděli, když spal?

„Nemůžeš si to pamatovat, měl si v sobě sedativa, ale jak bych to jen řekl... Všechno funguje jak má,“ usmál se Crane potěšeně, nespouštěje svůj lačný zrak z Eliho intimních partií, nyní schovaných pouze pod chudým oblečením.

Eli byl vzteky bez sebe!

„Ty jeden zasranej šmejde!“ vykřikl a i přes všechna zranění, která se projevovala excesivní bolestí, vyrazil proti Craneovi se zvednutou paží a zařatou pěstí. V tom okamžiku se rozrazily dveře a do pokoje vtrhli dva dozorcí, kteří ho pohotově chytili za nadloktí.

„Opatrně!“ okřikl je Crane. Muži zvolnili, ovšem aby mohli Eliho vrátit do postele, museli trochu síly použít, protože se samozřejmě setkali s odporem. Mistr se mezitím postavil a s rukama spojenýma za zády přešel k patě postele.

„Řeknu to jenom jednou. Jestli mě ještě znovu nazveš šmejdem, hajzlem, anebo čímkoliv podobným, potrestám tě. Jak, to radši nechtěj vědět. Za druhé, budeš mi říkat pane, protože tady nejsi vůbec nic, jenom otrok, který mě bude poslouchat a vždycky udělá to, co po něm budu chtít. A bez odmlouvání, rozumíš?!“ Najednou z Craneových očí šlehaly blesky. Bylo to tak děsivé, že se Eli přestal se strážemi prát a dosedl na postel dobrovolně. Ten ledový klid, který z Mistra celou dobu sálal, byl jen šňůrou k roznětce a záleželo pouze na něm, kdy bude zmáčknuta.

„Vypadněte,“ poručil Crane svým nohsledům a ti se bez řeči odporoučeli z pokoje. Eli se natlačil k nočnímu stolku, jako kdyby u něj hledal záchranu.

„Rozuměl jsi mi?“ zamračil se Mistr.

„J-jo!“ zadrmolil Eli. Připadal sám sobě odporný, že se z něj stal takový srab, zatímco v aréně bojoval jako lev. Jenže ještě nikdy předtím se nesetkal s člověkem, jako byl Crane. Jeho hlas mrazil. Byl jím paralyzovaný, ochromený. Nedostal by teď ze sebe ani celé své jméno. Byl to tak hnusný stav mysli i těla, že ho začal okamžitě nenávidět.

„Fajn, jsem rád, že to šlo tak snadno. Abych byl konkrétnější ohledně té zkoušky, nemusíš mít strach, zkoušel jsem jen, jak pracuje tvoje vzrušivost. Musím si každého vyzkoušet, než ho vezmu pod svá ochranná křídla, aby tu nebyl zbytečný, to jistě chápeš,“ mlaskl Crane nespokojeně. Asi se s někým takovým už setkal. Kruci, co to ale znamenalo v praxi? Že ho honil? Nebo mu strčil prsty do zadku? Znásilnil ho?

Eli se otřásl studem. Nemohl sám se sebou žít, když tohle věděl. Bylo mu hrozně. Jak by se tomu zmetkovi líbilo, kdyby to někdo udělal jemu?

„Máš něco na srdci?“ vstoupil mu do ponurých myšlenek Crane. Eli se zahryzl do spodního rtu. Musel to prostě vědět.

„Tys mě... píchal jste mě, pane?“ zeptal se opatrně. Mistr přesunul ruce zpět do kapes a shlédl si Eliho od hlavy k patě.

„Ne,“ odvětil stroze. „Myslím, že to bys cítil i v bdělém stavu,“ dodal sebevědomě.

Ačkoliv byla teď v Elim jen malá dušička, musel potlačit nutkání, protočit panenky. Crane byl zkrátka jedno překvapení za druhým. Ani s tak velkým egem se totiž doposud nesetkal. Ale zdálo se to pochopitelné, když velel tomuto místu. Těžko by ve zdejších poměrech narazil na slabocha.

„Ještě nějaké otázky? Jestli ne, tak tě seznámím s tím, co tě tu čeká,“ pokračoval Mistr nevzrušeně. Po zlosti nebyla ani památka.

„Co si nepřeju, už jsem ti řekl. Co si přeju, se dozvíš postupně... Je toho dost,“ pousmál se Crane. Schválně nechal mezi posledním oznámením a tím předchozím dramatickou pauzu, aby si to Eli mohl přebrat. Takhle to vyznělo skoro neškodně, ale co se za tím skrývalo, mu opravdu nahánělo hrůzu. „Jinak jsou tu pro tebe i nějaké ty výhody. Možná už tě někdo z vaší jeskyně obeznámil. Určitě tu nebudeš muset žít v takových podmínkách. Zaručuju ti teplou sprchu, čisté oblečení a chutné jídlo... Ovšem jen v případě, že budeš poslušný.“

Eli tušil, že za tím bude nějaké to ale. Že tohle všechno nedostane zadarmo. Jen by rád věděl, co všechno jeho poslušnost obnáší. Také byl docela zvědavý, jestli se Crane s každým novým otrokem nejdříve seznámil osobně jako s ním, než ho zavřel mezi ostatní.

No v podstatě si mohl vybrat – buď podložka pro šéfa-sadistu, nebo špína a hlad v jeskyni. A sem tam nějaký ten souboj na život a na smrt. Eli hodně doufal, že mu zbývá ještě právo volby.

„To je fakt výhra,“ neodpustil si. Crane přivřel oči. Evidentně se mu jeho pohrdavý tón nelíbil. Samozřejmě, vždyť mu přece nabízel tolik přepychu, a ještě sám sebe. Jak to mohl vůbec odmítnout!

Zase měl na jazyku peprnou nadávku, ale tentokrát se ji vyslovit neodvážil, protože si okamžitě vzpomněl na vše, co prozatím zaznělo a také na svícen, o němž Crane mluvil jako o zajímavém předmětu. Nechtěl si ani domyslet, jaký by ho s pomocí téhle starožitnosti mohl čekat trest. A byl přesvědčený, že šéf bude mít podobných předmětů ve své sbírce mnohem více. Až ho z toho polilo horko.

Nechtěl dojít do tohoto stádia. Nechtěl dojít ani do toho, které by mu mohlo předcházet. Třeba sex s tímhle zvrhlíkem. Dokud Mistra nepoznal osobně, byla tu maličká naděje, že se přes vyšší level dostane nějak ven, ale teď... teď musel prostě pryč hlavně odsud. A bylo mu jedno kam.

„Však sám poznáš, že teplá voda je lepší, než žádná a že plný žaludek dokáže člověku zlepšit náladu,“ pousmál se Crane. Eli se natáhl pro nedojedený kousek pizzy, co předtím zůstal ležet na posteli a vrátil ho na talíř. Měl hlad jako vlk, možná by snědl i svou vlastní ruku, ovšem ne za těchto podmínek.

„Odmítám,“ prohlásil pevným hlasem. Mistr pozvedl obočí.

Neodpověděl hned, jen si Eliho nesnesitelně dlouho prohlížel a pak se otočil ke dveřím čelem. Eli netušil, jak to udělal, neřekl totiž vůbec nic, žádný příkaz a najednou se opět otevřely a do pokoje vběhli ti samí strážci jako předtím. Nějak je musel přivolat, ale v telepatii samozřejmě nevěřil.

„Vezměte ho zpátky do jeskyně,“ poručil Crane svým mužům. Ti jen přikývli a pak se vrhli po Elim, aby ho vytáhli z postele. Blondýn kmital pohledem z jednoho na druhého a pochopitelně i na Mistra. Čekal tedy víc přemlouvání. No, možná měl o sobě až příliš velké mínění.

„Pozítří půjde do arény,“ oznámil Crane laxe, prohlížeje si nezúčastněně své nehty, když už byli jeho muži s Elim na odchodu. Všichni tři se zarazili a Eli vrhl po Mistrovi vyděšený pohled.

„Děláš si srandu?“ vydechl. Na víc mu prostě nestačily hlasivky. Zamrzly. Muž pouze pokrčil rameny.

„Jednou si uvědomíš, co je lepší,“ nechal se šéf slyšet. „Být sebou, snažil bych se to pochopit co nejdřív, než tě některý z tvých soupeřů zabije,“ dodal. Pak se otočil k trojici zády a mávl rukou.

„Odved'te ho!“